

[Inger Gautier Schmit.]

tioner, Natkafeer og Bar'er, og her drives altsaa dette Uvæsen, saaledes at Politiet ikke paa samme Maade som før kan kontrollere det.

Der maa altsaa nye Regler til, og jeg henstiller derfor til den højtærede Justitsminister, at man paa dette Omraade gaar til en Revision. Jeg har bragt i Erfaring, at man i nogen Maade overfor disse Kvinder bruger det private Initiativ, saaledes at private Kvinder faar Lejlighed til at tale med de Kvinder, der har faaet Tilhold; men jeg kunde ønske, at det blev muligt — og det var jo ogsaa den Tanke, det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen var inde paa — at give disse Kvinder en noget større personlig Støtte, altsaa en Støtte til den enkelte, saaledes at vedkommende maaske fik en kvindelig Tilsynsmand at støtte sig til i de Aar, i hvilke et saadan Tilhold varer, idet jeg tror, at en saadan Ordning kunde være en personlig Hjælp for vedkommende til at arbejde sig ud af det Forhold til Politiet, hvori hun er kommet. Jeg skal anbefale denne Sag til den højtærede Justitsministers Overvejelse.

Lundberg: Det er ikke for at holde nogen Tale, at jeg har bedt om Ordet her i Dag, men kun for at rette en enkelt Henstilling til den højtærede Justitsminister, nemlig i Anledning af Affattelsen af § 312 i Retsplejeloven; der er, saa vidt jeg kan se, paa dette Punkt ikke foreslaaet nogen Ændring fra det bestaaende.

Man har her fra denne Talerstol under Debatten fremsat forskellige Udtalelser og Beklagelser over Pressens Holdning, og man har, saa vidt jeg har forstaaet, ment, at Pressen har udvist en vis Mangel paa Ansvarfølelse, naar Talen var om at omtale Retssager, og at dette skulde være medvirkende til, at Interessen for Offentlighed i Retssager svækkedes.

Man har, som sagt, fra flere Sider ment at have Lov til at udtale om Pressen, at den udviste for ringe Ansvar i disse Sager. Jeg ved ikke, om der findes enkelte Skillingsblade, som ikke kan eksistere uden at bringe mindst fem Sensationer om Dagen, og som helst skal have en Sensation ud af hver lille Sag og maaske ogsaa driver det til at grave i Folks Privatforhold og bringe dem frem paa utiltalende Maade. Jeg ved ikke, om der findes saadanne Smaablade, der ikke kan eksistere paa anden Maade, men jeg ved i alt Fald, at om Pressen som Helhed, om de store ansvarlige Blade kan noget saadant ikke siges.

Jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa, at Pressen tværtimod i mange Tilfælde har været til stor Nytte for Politiet og for Domsmyndighederne, hvor det drejede sig om Efterlysning og om Opklaring ogsaa af Forbrydelser. I saadanne Tilfælde har de ofte givet Bidrag, som har været medvirkende til, at Politiet er kommet paa det rigtige Spor, og jeg tror ogsaa, jeg tør sige, at de har givet en ansvarlig og forsvarlig Indsats i Debatten om de paagældende Forhold. Ogsaa hvor Talen har været om Forhold, som ikke har været for Domstolene, men som burde rejses offentlig, f. Eks. hvor det drejer sig om usmagelig Aagerkarlevirksomhed eller om samfundsfjendtlig Forretningsførelse eller om samfundsfarlig Omgang med Levnedsmidler, Anvendelse af skadelige og sundhedsfarlige Produkter ved Levnedsmiddelfabrikation o. lign., har Pressen gjort sin Indsats.

I denne Forbindelse vil jeg da gerne spørge den højtærede Justitsminister, om han ikke mener, at Offentligheden og Borgerne i det hele taget er stillet paa en Maade, som man i og for sig ikke kan kalde retfærdig. Jeg skal saaledes nævne en Sag oppe fra Randers, hvor et Blad for et Par Aar siden rejste en Sag vedrørende saadanne uheldige Levnedsmiddelforhold. Det var en Skandale, og vedkommende, som blev angrebet, anlagde Sag mod Bladet. Bladet blev frifundet ved Byretten og ligeledes ved Landsretten, og Aktor i Sagen sagde endogsaa, at personlig mente han, at Bladet selvfølgelig havde haft fuld Føje til at skrive, hvad det skrev, men da han stod paa den Plads, hvor han skulde angribe Bladet, maatte han naturligvis forlange det dømt. Efter at dette var sket, giver Justitsministeriet alligevel Klageren fri Proces til Højesteret og tvinger derved Bladet til at føre Sagen videre. Bladet bliver atter pure frikendt ved Højesteret baade i Dommen og i Præmisserne.

Og saa kommer Spørgsmaalet, hvordan det nu skal faa dækket de Udgifter, som det har haft i Anledning af Retssagen, og som ganske unyttigt og urimeligt er paaført det. Det faar saa tilkendt Omkostningerne, som den tabende Part, altsaa i dette Tilfælde den klagende Part, den, der har rejst Trættten, skal betale. Det overlades til vedkommende, om de ved en Sagførers Hjælp og ved nye Omkostninger kan faa inddrevet det Beløb, hvis det i det hele taget kan skaffes til Veje. Forholdet er i alt Fald det, at det Blad, „Social-Demokraten“ i Randers, som det i dette Tilfælde har ramt, har haft en Udgift paa over 2 000 Kr., fordi man